

KUNSZENTMÁRTONI UJSÁG

TÁRSADALMI HETILAP

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egész évre 8 k., félévre 4 k., negyedévre 2 kor.
Megjelenik minden vasárnap. Hirdetéseket felvesz
a kiadóhivatal.

Felelős szerkesztő a háború tartamára:

MEZEY ISTVÁN
kántor.

SZERKESZTŐSÉG: Kölcsey-utca 1197. sz.
Dr. Kovács József ügyvédi irodájában.

KIADÓHIVATAL: Wolf Dezső könyvnyomdája

Sokan eltitkolták

és annak idején — dacára a szigorú rendeletnek — nem jelentették be gabona feleslegüket. Amikor a kormány kiadta a rendeletet a gabona felesleg összeírása és rekvirálása iránt, nem azért tette azt, hogy egyszerűen hatalma tudatában kiűritse a tele magtárakat, nem is azért tette, hogy a nagyon jól megfizetett árak mellett édesgesse a termelőket a gabona felesleg eladására, a kormány nem tesz, nem tehet olyan dolgokat, amelyek károsak lehetnek a polgároknak, de el kellett rendelnie a felesleges gabona készletek rekvirálását, mert a másfél év óta tartó háborúban millió és millió katonát kell eltartani kenyérral s azok a gigászi harcokat vivó hősök, akik eddig is bámulatba ejtették a világot, kitartani, küzdeni, diadalt-diadalra halmozni csak úgy képesek, ha nem éheznek.

Minden rendkívüli esemény rendkívüli intézkedést igényel. A komolyan

gondolkodni tudó ember ezen nem ütökzik meg, itt csak a kapzsi, kalmár lélek tehet kifogást, akinek Heküba minden, s aki az önérdeket mindennek előtt valónak tartja.

Sajnos, nagyon sokan vannak ilyenek. Pedig alig van család, amelynek egy kedves tagja ne teljesítene hazája iránti legszentebb kötelességet s mégis a küzdőt, a szenvedőt a nélkülözőt oly sokan elfelejtik, ha önérdekről van szó.

A háborúban küzdő édes apa, a szülői szív szerető melegétől oly távol eső gyermek élelmezéséről, ellátásáról, az érettünk itthon maradottakert minden poklokat átszenvedő katonáinkról akart gondoskodni atyai szeretettel a kormány, amikor elrendelte a felesleges gabona készletek rekvirálását.

Mindezeket tudva, mégis hányan vannak, akik eltitkolták feleslegüket.

Kifogásokat oly könnyű találni, ha azokat keressük. Ne nézzük azt most, hogy az időjárás kedvezőtlen, nem vetvethdtünk, s talán jövőre szűkebb lesz

a termés s az illatos finom kenyérből talán kisebb darab jut számunkra amikor ebédhez ülünk, a jó Isten még mindent jóra fordíthat, de ha szívünket megkeményítjük s nem adjuk feleslegünket jó szívvvel oda arra a célra, amelyet a kormány a gabona felesleg rekvirálásával kitűzött, ha harcosainkat éhezni hagyjuk akkor, amikor mi talán daskalkodunk a jólétben, ne várjuk akkor az Isten áldását.

A gabona felesleg újabb intézkedést követelt. A kormány felhatalmazást adott a pénzügyőrseknek, hogy állapítsák meg az eltitkolt készletek mennyiségét és hollétét, de ugyanekkor kibuvót is adott az esetleges szegény elkerülésére, mert rendeletében megengedi, hogy minden jóhiszemű személy, — mulasztását még helyre hozandó, még mindég beszállíthatja feleslegét a kijelölt raktárakba mindaddig amíg a pénzügyőrség a felesleg eltitkolását meg nem állapította.

A mostani helyzetben, a jelenlegi viszonyok között a gabona felesleg el-

Rabnők.

Irta: Szentimrey Mártha.

Vajjon mire gondol ilyenkor az egykori ünnepektől szépség sötét szobájában?

Délben hozta a szobaleány az ebédet. Míg ő urnőmet szolgálta ki, én is ettem szobácskámiban. Nem éreztem az ételek ízét, nem jól esett először életemben — egyedül.

Délután stoppolás. Este: felolvasás. Lefekvés előtt jött az öreg, fontoskodó inas. Megnézte az ágy alját, nem bujt-e el ott valaki? Kinyitogatott minden szekrényt. Én világítottam gyertyával neki. Ilyenkor egy félóra széthuztuk a nehéz bársonyfüggönyöket, hogy friss levegő jöhessen be a nyitott ablakon. Csak ilyenkor. A grófnő gyűlölte a napfényt, virágillatot és madárcsicsergést.

Éjszaka minden tíz percben becsöngetett. Gőrcs-rohamok gyötörték, megcsönkített lábán ilyenkor vonaglott minden izom. Iszonyat volt rá is nézni. Sikoltott s tépte aranyhaját.

Olyan szívesen virrasztottam volna mellette. Azt nem engedte. Kiküldött, hogy nyomban visszahívjon. S én csak a szőnyegen feküdtem ágyam előtt. Nem mertem vánkossra hajtani fejemet, mert akkor tizenöt éves korom egész-

séges, mély álmát harsonával se lehetett volna elriasztani.

Reggel végignéstem öltözködését. A szobaleány ráterítette ruháit egy karosszékre. (Végig gombolható volt mind.) Az inas és én hóna alá két párnát toltunk, melyre erős szalagok voltak varrva. Ezeknél fogva emeltük fel, s szivrepesztő nyögések kíséretében lebecsátottuk testét ruháira. A szobaleány betakarta s mindent végig gombolt rajta. Aztán megint visszafektettük ágyába.

Ujra csend, sötétség. Számomra a szokott napi program: felolvasás, stoppolás. Egyik nap órától-óra, percről-percre olyan volt, mint a másik. Kétszer hetenkint jött a baronesse, s a grófnő által kívánt darabokat eljászotta az én szobámban. Ezeket a napokat égő türelmetlenséggel vártam. A baronesse hirt hozott nekem apámról s csókjaimat vitte el neki.

Igy telt el egy hónap. Büszke voltam arra, hogy nem küldtek el s boldog, hogy egy délutánra majd haza mehetek apámhoz. Eljött az is. Fures! Mikor fölvettem a kimenő ruhámat, a koreát össze kellett gombostűzni, mert le akart esni rólam. Amint végig repültem az apáca-utcán, egy suszterinas utánam kiállt: «Vigyázzon kisasszony, mert kétfelé törik a

dereka! Egy szemközt jövő kőrszakállas ur pedig azt sugta a feleségének: «Milyen sáppadt ez a leányka... mintha börtönből jönne!» Körülnéztem — kinek szóltak ezek a megjegyzések? Csak nem nekem? Hisz engem mindig «kis gömböcnek» csufoltak. Mégis — rajtam kívül más leány nem volt a közelben.

Végre! Berontottam apámhoz, nyakába borultam. De ő is... összeszorult a szívem... úgy megváltozott egy hónap alatt. Halántékai beestek deresedő haja alatt, magas, büszke alakja előrehajolt, szinte kisebb tett.

Riadtan szoritott magához.

— Mi történt veled, kis leányom? Beteg vagy? Rossz dolgod van? Talán tulsokat is kívántam tőled, szerencsétlen gyermekem? Ne félj, éjjel-nappal töröm a fejemet, nem nyugszom, míg ki nem szabaditalak. Keresek neked nevelőnői állást, jó emberek között, vidéken.

(Hogy megint elszakadjak tőle? Hogy már egyszer egy hónapban se láthassam?)

— Nem, nem édes apám! Szívesen vagyok a grófnőnél. Ne küldj sehova.

Elmult egy félév. Ezalatt ér a «kis gömböc», kiérdemelttem a «nádszál kisasszony» nevet. A szemeim elgyöngültek az örökös stoppolástól s ha a napvilágra mentem, hunyor-

titkolása vétek, nagy szégyen. Jó lelkű ember a hozzája bekopogtató koldust sem hagyja eltávozni anélkül, hogy alamizsnát, legalább egy darabka kenyert neki, a háboru borzalmaiban szenvedő, rettenetes fáradalmakban megéhező katonáinkat tudnánk hát kenyer nélkül hagyni?

Ezek számára kell a gabona felesleg. Tegyük hát félre minden önérdéket, az időjárás is kedvezőre fordult, van alkalom földjeinket felszántani, bevetni, s így kétségbesésre nincsen ok, a megkérdézt szaktekintélyek is azt hangsúlyozzák, hogy dacára a kedvezőtlen időjárásnak, jó termésre lehet kilátás, nyissuk meg hát magtárainkat s a felesleget adjuk oda szeretettel, jó magyar közmondás szerint igaz úgy, hogy Isten a gazda, de a magyarok Istene nem engedi, hogy Magyarország elvesszen.

Vörös-kereszt kórházunkból.

Közönségünk szívében élő s kórházunkban ápolott sebesültjeink iránt táplált őszinte szeretet napról napról szebben és szebben nyilvánul meg a nemes lélekre valló adományok által. A mai keserves világban, amikor oly nehéz az élet, amikor mindenki érzi az önfentartás soha nem tapasztalt nehézségeit, oly jól esik beszélni szívekről, amelyek felülkerekedve a hétköznapi életben lerázva az élet küzdelmeiken rájuk szakadt terhet, szeretettel gondolnak másokra, a nélkülözökre, segítenek, mert szeretnek, örömmel adnak, hogy adományaikkal jót tegyenek.

Egy éve elmúlt már annak, hogy Vörös-

kereszt kórházunk fennáll, s ezen idő óta állandó vendégei a kórtermeknek a sebesült katonák. Egyszer több, másszor kevesebb a sebesültek száma, de nem volt még egyetlenegy nap sem, hogy 30 személynél kevesebbre kellett volna főzni a konyhán. Ha soha sem volna ennél nagyobb a létszám, még akkor is óriási gondot ad a mai drága világban 30 ember napi ellátása. De ezt a számot még közép aránynak sem lehet venni, nagyon kevésszer fordult elő egy év alatt ez az eset, sőt legtöbbször 70—80 ember eltartásáról kell gondoskodni. Azért fennakadás soha sem fordult elő, mindennap meggyújtják a tüzet a kórház konyháján s a jó lelkű önként ajánlkozó napi biztos nők felügyelete mellett fő az izletes ebéd, vacsora sebesültjeink számára. Az éléstárakat, kamrákat bőven ellátja közönségünk szeretete és csak is így lehet fentartani a kórházat s így vált lehetővé az, hogy eddig már 400 sebesültnél többnek adta vissza az egészséget, az életet a gondos ápolás és eltartás. S annak a 400 felgyógyult sebesültnek naponkénti imája fel száll az égbe s áldást esd a szerető szívekre, akiknek jósága tette lehetővé, hogy ők felgyógyulva újra folytathatják a nehéz terhes munkát, amelynek végeredménye egy boldog magyar nemzet lesz egykoron.

Ne lanyhuljon a szívekben a szeretet a sebesültek iránt a jövőben sem. Adja szeretet adományát a kórháznak mind az, akinek feleslege van. Nem az a fő, hogy mennyit adunk, hanem az hogy milyen érzéssel adjuk. Akinek csak egy liter teje, avagy 2—3 tojás feleslege van, ne szégyenelje elvinni a keveset a kórház részére, a legcsekélyebb adományt is óriásivá növeli a szeretet, melylyel az adva lett.

Ne hanyagják el a kórházat, mert a legszentebb célt szolgálja az. Azokat ápolja, gondozza és tartja el, akik nagyon sokat nélkülöztek, szenvedtek, éheztek, fáztak s vérüket ontották a hazáért. Napról-napra jönnek kórházunkba ezek a hősi fiúk, nagyon sokszor nehéz, súlyos sebbel, a fáradtságtól

gattam, mint egy bagoly, mert megszoktam a folytonos sötétséget. Azóban minden hónapban néhány óráig boldog voltam, akkor, amikor apámhoz mehettem. Szegény szívem, ő úgy várt, mint más férfi a kedvesét: virággal csókkal, uzsonnával. A torta és sültgesztenye mindig első pillantásra szemembe tűnt iróasztalán.

Sült gesztenyék! Sehol sem láthatlak beneteket, anélkül, hogy szeméimet el ne borítsák a könnyek...

Egy ilyen látogatásom után való napon rossz hírt hozott a baronesse. Apám betegen feküdt otthon. Délben szőlőt evett, talán méreggel permetezett fűrt volt, mert attól lett rosszul.

Istenem! Senki se volt mellette s én nem futhattam hozzá... Összetett kezekkel könyörgtem a grófnőnek, bocsásson hozzá. Azt felelte csak előző napon voltam otthon s megállapodásunk szerint, egyszer egy hónapban van kimenőm.

Nem tudom, volt-e annak az asszonynak valaha szíve? Ha volt, kővé keményítette saját sok szenvedése. A karlsbadi forrás vizébe dobott virágra is ráfogják: rózsá volt. De se színe, se illata többé, ami gyöngéd virágszirmokra emlékeztetne.

Epen akkor folyton maga mellett tartott,

úgy, hogy könnyeim is vissza kellett tartani. Folyton veszekedett. Nem szabályszerűen ráztam fel a vákosait. (Hát az én édes apám vákosát ki rázta fel?)

Éjjel, míg urnóm két görcs-roham közt szendergett kissé, iszonyu rémlátásaim voltak. Hallucináltam is. Apám hívott — s én nem mehettam. Kiszöktem volna habozás nélkül. De — ablakomon vasrostély volt s a nehéz vaskaput éjjelre bezárták.

Reggel olyan voltam, mint az alvajáró. Urnómet, mikor öltöztetés végett a karszékba emeltük, majdnem elejtettem. Délutáni felolvasásomnál hangom sirásba fult s a grófnő haragosan kikergetett.

Ott ülök az ablaknál és stoppolom a felhőneműt, mely olyan, mint a rosta s minden öltés mellett elszakad. A lelke pedig otthon van apámnál. Ma még csak rab vagyok, holnap, meglehet — árva. S épen ma van a születésnapom.

«Sechzen Jahr — wunderbar!» Hányszor olvastam. Hát ilyen az a csodaszép tizenhatodik esztendő?

S im — amint felnézek, a kőkockás udvaron végig jó valaki. Apám — édes apám! Hiszen nem szabad... de jön. Itt van. Megáll az ablak alatt. Az áldott lélek nem akarja, hogy

kimerülve a sok nélkülözéstől sápadt, beesett arcokkal, jönnek bizalommal, a szíves fogadtatás reményében gondos ápolást, gyógyulást keresve, mi vagyunk a szomorú vendég látó házigazdák, fogadjuk őket szívesen, szeretettel s őszinte magyar barátsággal lássuk el őket úgy amint bírjuk s amíg sorsuk ide köti őket hozzánk s akkor amikor a gondos ápolás folytán begyógyul a fájó seb, s a beesett, sápadt arcokra újra visszatér az élet pirja s a kötelesség elszállítja őket tőlünk, szívükben örökké élni fog a szeretet, a hála irántunk s a szeretet, a hála a megemlékezés a legszebb jutalom.

Az elmúlt héten a következő adományok folytak be a kórház részére:

Pozderka Péter 1 zsák zöldség. Rosenberczki Kálmán 6 liter tej. Kiss Istvánné 1 liter lekvár és 4 liter bab. L. Gulyás János 30 liter bab. Özv. Kovács Istvánné 6 liter tej. Seres Ferencné 5 liter bab, 2 liter borsó és 10 darab tojás. Szántó András 7 liter tej, 1 liter tejfel. Farkas Miklós 10 darab nyul.

HIREK

Kunszentmárton, 1916. január 30.

VIGASZTALÁS

Könnyűd patakja, ó, ne áradozzon,

Ne sirasd lányka muló álmodat.

Ne járj zokogva gyászos fátyolodban,

Felejsd, kerüld a buvirágokat.

Ne tépd nagy ifjan tövisét a létnek:

A tüske szur és vérzik csöpp kezéd.

Játéka volt a tarka semmiségnek,

Káprázat, melyért lelked úgy eped.

Lázállapotban csodamezőn jártál,

A föld árnyéka odáig nem ér.

Fénylőbb az éj ott földi napsugárnál,

Zengőbb a dal, nemesb a szívverés.

Elbűvölt bája szent ábrándhonodnak,

Fűzérbe fontál izzó vágyakat.

Felébredél s most könnyeid csorognak.

Egy nines-világ vonz, hi, csábit, ragad!

miatta epezzem magamat. Rettentően sápadt, azért... mosolyog rám Kinyitom az ablakot, vigyázva, halkán. Mégis megpendül. Kidugom fejemet a rostély közt, átölelem drága fejét s ajkaimst színtelen, cserepes szájjára tapasztom. Hosszu csók — ebben mondunk el egymásnak mindent. «Aztán menj — menj, édes apám... mielőtt meglátnak. Tudod: nem szabad.»

Csak bölintott. Amint elfordult, soha le nem irható fájdalommal néztem utána.

Az én daliás, büszke apám, kit azelőtt mindig csak parancsolni láttam, ki semmi érdekből meg nem hajolt, meg nem alázkodott soha... mint egy tolvaj félénken tekintgetve jobbra-balra osont ki az udvarból... mert tilos volt megcsókolnia leányát.

Isten — hol vagy? Engedheted ezt? S nem lesz ez már soha másképp?

Dehogyan nem lett. Még le se szállt a nap. Csöngetés hívott a grófnőhöz. Parancsolta, hogy édes anyját hívjam hozzá. A kis matróna, mindkét kezét keblére szorítva, lihegve jött. Azt hitte, valami katasztrófa történt, alig birtam lecsillapítani. Bevezettem s visszavonultam szobácskámba.

(Folytatjuk.)

Régezte én is, én is jártam arra,
Emléke felsajg, kísér szüntelen.
Repült hajóm a délibáb folyamba
S eloszlott, ez az első szerelem.
Felébredék és sirtam, mint te mostan,
Nyögésemről a köszirt megrepedt...
Ahol a böles ész végtelent lát, ottan
Közel halmocskát vél a kis gyerek!

Jer, itt a hársfa ó a nap hevétől,
Alatt az élet csendesebben ég.
Ne sirj örökké elvesztett mennyékről:
Káprázat volt az, semmi más egyéb.
Borulj keblemre, borulj kis csalódott,
Aranyhajú szép szende kedvesem.
Álomhonodból sokat megtalálsz ott:
Millió parányból áll a végtelen!

Borulj szívemre, mint felhő az égre
Tiéd az s benne rajzik egy világ.
Törpül a nagy cél, annak, ki elérte,
A fény se fény tán, annak, aki lát.
Figyelj, madár zeng, amott rózsacerdő,
Csodás dallamba olvad az egész.
Az élet visszhang, repülve röppenő.
Csókolj arám, a lét rohan, ne késs!

Személyi hír. A vallás és közoktatásügyi miniszter Nagy Károly önálló gazdasági népiskolai igazgató szaktanítót hivatalból, szolgálat érdekében a m. kir. Rokkantügyi Hivatalból rendelte ki ideiglenes minőségben.

Kórház vizsgálat. F. hó 23-án tartotta meg Barták honvédszázados vörös-kereszt kórházunkban a szokásos szemlét. Sebesültjeink közül mindössze hármát tált egészségesnek és alkalmasnak arra, hogy a kórházat elhagyják.

Mükedvelő előadás. A helybeli mükedvelő társulat ismét életjelt ad magáról, amennyiben jövő hó 6-án a vörös-kereszt kórházban ápolit sebesült és beteg hősök javára előadást rendez. Mostanában erre a célra ez már második előadása lesz mükedvelő társulatunknak. Az első ugy erkölcsileg, mint anyagileg a legkitünőbbben sikerült s kórházunk számára közel 1000 koronát juttatott. Most ismét pompás darabot választottak mükedvelőink. Kövessy Albertnek „A Vigécek” című 3 felvonásos énekes bohózatát fogják előadni. A próbák serényen folynak s ámint a szereposztást látjuk a színlapon előre sejtjük, hogy jövő hó 6-án igazán élvezetes estben lesz részünk.

Figyelmeztetés. A csendőrség és rendőrség figyelmezteti a lakosságot, hogy Vereb Márton katonaszökevény még mindig a tanyák között, esetleg a községben bujkál. Aki hol létéről tudomással bírna, tartsa kötelességének akár a csendőrsőn, akár a rendőrségnél bejelenteni.

Hősi halál. Némegy László Gábor, a 23-ik honvéd gyalogezred zászlósa, 1915. év augusztus hó 27-én a Zlóta-Lippa mellett ellenséges golyótól találva hősi halált halt.

Eltűntek. Palásti István szakaszvezető 1915 év május hó 20-án. Papp Daniél népfelkelő, Felföldi Szilveszter szakács és Kovács J. István népfelkelő ismeretlen időben és módon, eltűntek.

A Katholikus kör jövő hó 2-án, gyertyaszentelő napján d. u. 1 órakor tartja évi rendes s ezuttal alakuló közgyűlését.

Adomány. A helybeli III. temetkezési egyesület a vörös-kereszt részére 100 koronát adományozott. Ez uton is fogadják a kórház vezetőségének hálás köszönetét.

Felhívás. Két IV-ik vegyes osztályba járó leány tanuló járkált házról-házra az elmúlt héten egy-egy számtani irkából kiszakított lappal, s Beszédes Dezsőné Turcsányi Iona tanítónő nevében gyűjtést rendeztek a kórház javára. A két tanuló először is nem Beszédes Dezsőné növendéke s így sem tőle, sem egyáltalán egy tanítótól sem kaptak felhatalmazást a gyűjtésre. Hogy mi indította őket a tett elkövetésére, az eddig még nem sikerült kipuhatolni. Összesen 2 korona 72 fillért gyűjtöttek, mely összeget Veres János tanító, — akinek osztályába is bementek gyűjteni s akinek feltűnt a dolog — átvette tőlük s azt Schöber Atajos igazgatónak átadta. A tantestület ez uton is felkéri a közönséget, hasonló esetben legyen ovatos, mert gyűjteni csakis az erre kiadott hivatalos nyomtatott iven szabad.

Jó madarak. P. Tóth Márton, Kovács Ferenc, Kötél Lajos, Imrei Szilveszter és Benke József helybeli finom gyümölcsök még a múlt édecemberében, amikor itt vendég szerepelt Radó szintársulata, el-eljárógattak a színházba s szaporítva a karzati közönség számát, jókat mulattak, kacagtak az előadásokon. Hacsak ennél maradnak nem lett volna semmi baj. Ámde „ő surdéságaik” gondoltak merészet, nagyot, s elhatározták, hogy ők is fognak egy előadást tartani, még pedig nemes célra, a vörös-kereszt kórház javára. Hogy az alvégnek, avagy a felvégnek, esetleg a tanyáknak melyik „szinkörét” szemelték ki erre alkalmas helyül, arról nem szól a krónika. Elég az hozzá, a terv készen volt, következett volna a kivitel. Hanem itt már volt egy kis bökkenő. Nem volt szindarab és nem voltak kellékek, már pedig ezek hiányában előadást rendezni nem lehet. Egyik szini előadás után, amikor kiürült már a színházterem s a lámpák elsötétültek, az őt „szinész jelölt” beosont a színpadra, s nagy gyorsasággal kezdett. Össze szedtek egy pár szindarabot. színházi ruhákat s azzal elszelleltek.

Telt, mult az idő, de a tervezett jótékony célú mükedvelő előadás elmaradt, legalább is annak megtartásáról nem halottunk, azonban az elemelt kabátok, mellények, parókák jól el lettek rejtve s talán soha sem kerülnek napvilágra, ha P. Tóth Márton képményseprő inas — előbbi szerepléséből kifolyólag színház direktor. — Kiss Dezső collegájával újabb terveket nem főz. Szíveikben új nemes indulat gerjedt lobogó lángra s szíveik sgalatát követve elhatározták, hogy rézmű tárgyakat fognak gyűjteni hazafias célra. Erre alkalom naponként kínálkozott, amikor is „kormos” ruhában, vállakon a cső kefével járták a homályos padlásokat. Épen 13 helyről emeltek el úgy körülbelül 30—40 kilónyi rézmű tárgyat s azokat Kelemen Sándor és Szírom Kálmán borbély tanonc cimboráik utján váltották be. A szerencsétlen 13-as számmal azonban rajta vesztettek s elcsípték őket. Most aztán kiderült minden, színház betörés, lopás, mind-mind, s a dutyiban elmélkedhetnek arról, hogy mi is az, le nem tért a becsület utjáról.

Hirdetmény.

A disznósírért, szalonnaért és sertéshasért követhető legmagasabb árakat a m. kir. Miniszterium megállapította. 1916. évi január 19-től kezdődőleg 1916. február 15-ig bezárólag a következőkben állapítom meg.

	kilogramonként.
Sertés hus friss	3 K. 60 f.
karaj	3 K. 70 f.
lapocka és tarja	3 K. 50 f.
oldal	3 K. 40 f.
kocsonyának való	1 K. 50 f.
füstölt karaj	4 K. 30 f.
lapocka	4 K.
oldal	3 K. 70 f.
comb	4 K. 30 f.
Nyers kolbász	3 K. 70 f.
Füstölt	4 K. 50 f.
Hurka	2 K. 30 f.
Disznósajt és füstölt nyelv	3 K. 90 f.
Olvasztani való és sózott szalonna	6 K.
Abált szalonna	6 K. 30 f.
Füstölt és paprikás szalonna	6 K. 80 f.
Háj	6 K. 40 f.
Zsír	6 K. 80 f.
Apró préselt tőpörtő	1 K. 20 f.
Pöréz	2 K. 80 f.

Kunszentmárton, 1916. január hó 23.

Gergulics Pál
főbíró.

Fazekas András
főjegyző.

Eladó bor.

8 hektó vörös és fehér bor eladó. Cim a kiadóhivatalban.

Kiadó ház.

Király-utca 1058 szám alatt egy 3 szobás lakás összes mellék helyiséggel együtt KIADÓ. Értekezni lehet a tulajdonossal Kovács Péter szabóval (Király-utca 1060 szám alatt).

Eladó szőlő.

Tiszaföldváron 4 hold szőlő — esetleg 2 holdanként is — a hozzá tartozó épületekkel együtt jutányosan ELADÓ, vagy haszonbérbe is kiadó. Tulajdonos Király Mátvás.

ORVOSOK

ajánlják, mint legelismerőbb köhő- és ellen-
szert a **KAISER-féle**

Mell-karamellákat

a Három fenyő védjeggyel.

Milliók használják

Kökögés

ellen. Rekedtség, elnyálkosodás, számarköhögés, katarus gégefájás stb. minden előforduló hűlés ellen.

6100 köszönő s hálalevél orvosoktól s magánosoktól igazolják a biztos eredményt.

Étvágygerjesztő és legizletesebb bombonok.
Csomagonként 20 és 40 fillér, dobozonként 60 fillérért kapható Kunszentmártonban

LUKÁCS ANDOR és POPOVITS GÁBOR
Tiszaföldváron Goldman Adolf
gyógytárban és minden hazai gyógytárban.

ÚJ TEMETKEZÉSI VÁLLALAT!

Tisztelettel van szerencsém Kunszentmárton és vidéke nagyrabecsült közönségét értesíteni, hogy teljesen új temetkezési üzletemet **BELEZNAV ISTVÁN** ur házában (TITTEL KÁROLY ur szomszédságában) helyeztem el, ahol is a mai kornak megfelelő s a legkényesebb igényeket is kielégítő LEGUJABB és LEGDISZESEBB

TEMETKEZÉSI vállalatot

rendeztem be. Raktáron tartok: **érckoporsót, fakoporsót, szemfedeleket, sirkoszorukat** és a temetkezéshez szükséges legújabb diszes ravatalozási cikkeket.

Új üveg gyászoksim kívánatra minden temetkezésnél rendelkezésre áll a nagyrabecsült közönségnek.

Amidőn erről a nagyérdemű közönséget értesíteni bátorodom, már ezuttal is kijelentem, hogy ugy olesó árak tekintetében, mint a legpontosabb kiszolgálásról a nagyérdemű közönséget biztosítom.

Szíves pártfogásukat kiváló tisztelettel kéri:

Várady Lajos

temetkezési vállalkozó.

Képes levelező-lapok nagy választékban.

Polgáriskolai tan-
könyvek, rajzesz-
közök és tanszerek
s általában minden-
féle iskolai eikkek
kaphatók.

Wolf Dezső
könyvnyomdája,
könyv-, papir- és írószer-
kereskedése
Kunszentmárton.

Mindenféle könyv-
nyomdai munkák a
legszebb kivitelben
gyorsan, pontosan
és kifogástalanul
készülnek.

Képes levelező-lapok nagy választékban.